

R U C E

:: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: ::

*První vydání knihy této s obrázkovými
přílohami Frant. Bilka vyšlo nákladem
Fr. Bilka, Smíchov, Švédská ul. 10.
Cena 16 K. :: :: :: :: :: :: :: ::*

:: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: ::

*Druhé vydání její bylo dotištěno dne
11. května 1908 na strojích Alberta
Maliře, knihtiskaře na Král. Vinohradech
v Palackého třídě č. 20, pro vydavatele
Symposia :: :: :: :: :: :: :: ::*

:: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: ::

Thury - Sturz

Nové Město v srpnu 1908.

OTOKAR BŘEZINA
R U C E
BÁSŇ

S V Ý Z D O B O U O D
FRANT. BÍLKA
DRUHÉ VYDÁNÍ

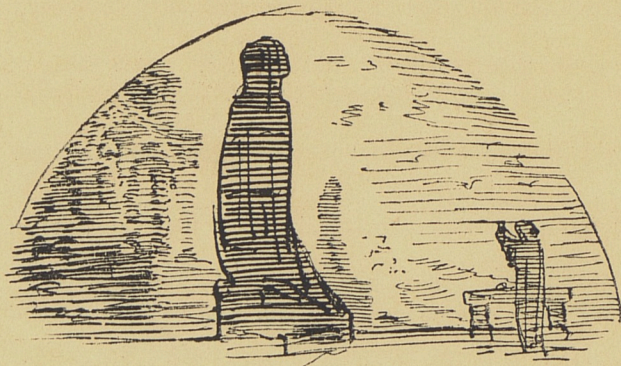
SYMPOSION | KNIHY NOVÉ DOBY | 33
VEDE A VYDÁVÁ HUGO KOSTERKA |
VINOHRADY | VÁVROVA UL | 17 N.

1581047

O B S A H

PROLOG	str. 9
Vedra	12
Hudba slepců	15
Bolest člověka	18
Ruce	19
Zpívaly vody	24
Zpívaly hořící hvězdy	27
Kolozpěv srdcí	29
Dithyramb světů	35
Tichý ocean	38
Chvíme se nad mocí vůle	40
Stráž nad mrtvými	42
Šílenci	47
Čisté jitro	51
Místa harmonie a smíření	52
☽ ☽ ☽	54
Ženy	56
Odpovědi	58
Jarní noc	60
Čas	61

CHVÍLE slávy jsem měl, kdy duše volná, v majestátu svém
nad staletími se vznáší světelným, vířícím cyklonem,
odvěké vegetace rozmetá a hospodář na nivách času
v červenci pohledu svého nechává zráti nová bohatství klasů.

ry/mz

→ A když naplněn úrodou hořel můj dvůr, o kráse ohně
jsem pěl,
o paláci snů, jenž tisícem věží až do hvězd se potápěl;
a když i ten hořel a ironický vítr kolem mne šuměl,
bez výkřiku bolesti zpívat i mlčet jsem uměl.

→ Zem krásnou, jak nikdy nebyla po celé věky, co
její let
v temnotách prostorů víří, snů mých mi ukázal květ:
viděl jsem průvody gigantských jar, v záři jich pochodní
slunce se tměla,
tisíce pozemských jar do vozu svého zapřažených měla.

→ Viděl jsem léta královská ulehat na lože purpurné nád-
hery,
ukolébaná zpěvnými večery, harf delikátními údery,
měsíčné noci, v kouzelných parcích paní, lásky opojná vino-
braní
a pod hvězdami rozjitřenými rozkoše nejsladších umírání.

→ *1) dle jsem → zrak*
Zahrady zimní viděl jsem, haluze rozkvetlé v křišťály,
jak právě rozžaté lustry ještě se houpaly, duhami zahrály;
jak ledové palmy na oknech tajemství, mrazivým světlem
ozářené
a jako zahrady kosmu přiblížené, rozjiskřené a otevřené.

→ Však viděl jsem také zem bolestnou, jak byla od věků,
v úsměvu hořkém hovořící k člověku, zrak teskný zhroužený
v daleku;
zem jednu z nejchudších mezi svými sestrami ve vesmíru,
na moři ticha ostrov, jenž mimo smrt nepoznal míru.

→ V oblacích času jsem blesky zřel jak apokalypsy ohnivé
písmeny,
césarův pokyn otrokům, krví jak růžemi kvetoucí areny,
Symbol zrak muže, pýchu a vůli země, tvrdý bojem, zlomený ví-
tězstvími,
zrak ženy, rozkoš země, s pohledy vyčítavými, toužícími.

→ A na všechnu slávu svého snu, nádheru noci plamenné,
zapomenul jsem při pohledu na bratří svých ruce zemdlené,
krvavé, hněvem sevřené, a v smíchu moře rozvlněného
přerážené údery vesel, když se chytaly člunu přeplněného.

→ Řinčení mystických okovů zahřmělo ve snění mém,
a v jeho taktu odvěkém hudbu milionů srdcí uslyšel jsem,
milionů srdcí, jak hvězdy od sebe vzdálených, odcizených:
po sobě tajemně toužících a v mrazivé soumraky pohřížených.

→ Na prahu bratří usedal jsem, záhadný cizinec, podvečer,
a v dalekém šumění vod, a v písni větrů a zářících sfér,
o práci země a světě, jenž v hlubinách lásky se přede
mnou šel,
k útěše bratří jsem zpíval, šťasten z úsměvu jejich, a věřil.

V E D R A.

ILLUSE v žáru, jak hallucinace umírajících žízni!
Zem jako přezralá puká. Květy plamenů neviditelných
vyvřely, parazitní, mezi lilijemi a jako břečťany do výše
plápolající
přisávají se k nehybným stromům. Sinavé blesky
tříští se v světle; v ironickém nárazu číší slaví svou ho-
stinu knížata noci — —

→ Ale jak oblaky nazpět do moře odnášející útěchu vláhý
naděje naše zapadají za horizonty rozpálenými.
Jen němé vedro tvé spravedlnosti sálá jak brázdy jich letu
nad nivami a nad staveništi a nad cestami, kde bílé ka-
meny svítí
jak řečiště ohně a kde jak náměsíční plíží se vojska.
Žhavý dech práce stoupá nad žhavý dech země, nad vlnu
žhavější vlna,
úderý tepen na spáncích otroků sviští jak hvízdání bičů,
smrtelné zvažněly zraky. Krutost věků ožívá v krvi: ~~nebezpečná~~
nebezpečná procitnutí pralesa němého v žáru, kdy stíny
se dlouží

v zimních pařeništích trópů. A na hlavy milionů
ze hlubin slunce, trhaného křečemi bouří,
lávy sopečné proudy, rozstříklé v prachu oslňujícím, řítí se
v kataraktech.

→ Némé jsou nivy, ponurá města; v zakletých jeskyních
dílen
na rtech zařatých utichly písně ve větěn výsměšném vření,
v úlisném šepotu řemenů, v úpěních ohně a kovů,
v zamklých modlitbách volajících: Vysvobození! Ať po-
chodeň hněvu
blíž ještě k zemi se nakloní z modra a zžehne pavučinný
květ její!

Syčí ječmenné klasy před zraky ženců předrážděnými,
jak tažení hmyzů, jež usedly na žhavá stébla,
v hněvivém šlenutí jehel, v klokotném varu
nenávisném. A čekajíce na nahá těla a na rty oněmlé žízni,
tvrdě smějí se svedené vody, v nichž jako trsy jiskřících ostříc,
nože pod hladinami, paprsky odražené třesou se z vírů.

→ A večery se sady zapálenými! Poslední vegetace ohně
na zříceninách! Když jako mystické ovoce osudných po-
znání, slunce,
uzrálé v západu horečném, podzimním listí k zemi padne
svou tíží
a puká, plod sesládlý příliš, a z purpurné kůry omamnou
šťávu,

proud vonný, řeřavící hvězdami jader, víno šumící světlem,
vystříkne na rty nesčíslných! Vedra krve a touhy!
Číšemi rajských rozpomenutí jsou srdce! Fermenty žití a smrti
zdvihly se na dně a v jejich parách myšlenky šílí! Tance
kol ohňů!

Květy, jež rozkoše bouří se lámou! Smrtná zblednutí
v úpalech snění!

Požáry pýchy! Ve zracích zajatců šílenství tvůrčí!
Bolestná procítání tisíce očí z němého množství nedočkavého,
které v úžase tohoto kosmu touží se rozlítí věky!
Hvězdami zjasněné cesty království tvého! Dobyť země
a nebes! — —

→ Ale v řinčení číší slaví svou hostinu knížata noci!
A tvoje píseň je tichá, jak řeka za horami klokotající,
sladký ptáčnicku duší! Od obzoru k obzoru šlehá tvůj
úsměv,
linie blesků, ale ztrácí se dříve, než umdleni zdvihneme
zraky!

Ach, z bolestné proměny věcí nad Gehennami poznati slávu
tvé vůle

a jako písmo sdělení tajných za doby nebezpečnosti,
zjasněné nad ohněm tahy blankytovými, čisti ji v záři!
Ale snesla by zem tato celé bohatství smíření tvého?
Nepotopila by se, loď přetížená nákladem královských darů,
i s plavci? . . . Hluboké jsou noci v měsíci vedra
A hvězdy jak zvoní

H U D B A S L E P C Ů.

JDOU naše duše v tisíciletých exilem země,
slepci osleplí mystickou vinou narození,
ke svým vášnivým, kvílícím, hýřícím houslím, ó srdce!
v horečné improvisaci naklonění.

→ Světelná nádhera kosmu, ztracená vyhaslým zrakům,
víří k nim z tónů, změněná na hudbu tajemstvími,
a živé housle jejich, jak plameny v klubko sehnané větrem,
svíjejí se pod etherných prstů dotyky šílenými.

→ Ke komu kvílí tvá píseň, ó srdce, jak úzkosti výkřik
v hořícím vězení, žhavými pruty zamříženém?
Jak marně bušící touha po procitnutí
na horkém loži, všemi atmosferami výší zatíženém?

→ Zahrady gigantských květů voní z tvých tónů,
triumfální let duchů v nich slyšíme ze všech nebes se třást,
v bouři všech blesků v nich pracující slunce svým pluhem
vichřící jisker rozhrnuje z azurných brázd.

→ Všechna moře v nich kypí, do varu zpěněná tisíce vesel,
prostorů šera, jež letem neznámých křídel se zachvívají,
a vlny času, jež pláčí, jak vody čistého zdroje,
kde ruce bratrovražedné svá krvavá znamení umývají.

→ Hořce, jak keře ztracených zahrad, v nich do věků dý-
chají ženy,
v temnotách žhavého větru polibky střásající,
měsíční záře v nich k rozkoši zvoní, jak stříbrné kruhy
nad bílými kotníky zajaté tanečnice.

→ Všechny písně slité v nich víří, jak věky je zpívali bratří,
knížata, proroci, šílenci, světci a zavržení,
dissonance všech životů mrtvých, zoufalství svatého boje,
i budoucích jiter, v krvi se šerících, kuropění.

→ Ohnivě propasti země, noční blankyty smrti,
kvetoucí v kosmickém mrazu hvězdnými asfodely,
a všechno, co myšlenku hrůzou a závratí jímá
a čeho osleplé pohledy neviděly.

→ Jdou naše duše v tisíciletích exilem země,
slepci osleplí mystickou vinou narození,
v hudbě tvých vášnivých, kvílicích, hýřících houslí, ó srdce,
marně hledají utišení.

→ A když konečně kosmu nejvyšší souzvuk
milostí objaly v nekonečnost rozpjaté intervaly :
proud slzí a krve z osleplých očí spálil jim tváře
a všechny struny tvých houslí, ó srdce, se potrhaly.

slépotu → hudba — symbol → oči

B O L E S T Č L O V Ě K A .

SUGGESCIÍ mdloby ranila nás nepřátelská síla,
ve zrácích slunce zajiskřil se tvrdý pohled zlý ;
z třesoucích rukou vypadl nám nástroj tvého díla,
na balvan v lomech svých jsme, těskni, usedli.

→ Pot setřeli jsme se svých čel, se smrtí hovořili
pod nebem žhoucím bez hnutí, v rud ironickém jiskření,
a jako děti hlavu svou v klín mateřský jsme položili
myšlenku zemdlenou ve věčný smutek stvoření.

→ A tehdy vlastní mocí magickou, tajemstvím rodu svého,
privilegiem skryté slávy své jsme trpěli,
knížata zajatá na rýžovištích vládce vítězného,
střežená neviditelnými dohlížiteli,

→ když na svá města vzpomenu, rozkvetlá nad jezery,
na hvězdy nebe rodného v mystických soumracích
a v tichu vazby své na zvonů hlahol tisíceřý
a jásoť věrných zástupů při korunovacích . . .

R U C E. — *Lyub.*

V OSLŇUJÍCÍ bělosti světla ležela země, jako kniha
písni
otevřená před našimi zraky. A takto jsme pěli :

→ Hle, v této chvíli ruce milionů potkávají se, magický řetěz,
jenž obmyká všechny pevniny, pralesy, horstva,
a přes mlčenlivé říše všech moří vzpíná se k bratřim :
V městech, jež z hlubokých horizontů se tmí, tragická obě-
tiště,
a kde slunce, mystická lampa, spuštěná nízko z kleneb azu-
ritových,
krvavě doutná v dýmu, valícím se nad nádražími a ka-
thedralami,
paláci králů a vojsk, parlamenty, žaláři, amfiteatry,
a kde žár milionů srdcí v soumravná nebesa duchů
rozdrážděn sálá, v horečném větru slasti a smrti,
zrní žhavého uhlí, železným nástrojem rozrývané ; —
v zasmušilých mlčeních nížin, v bolestných předtuchách léta,
když květem vymřelé proudy sil jarních, jak láva kamení
v nepohnutosti,

dni, jak dělníci tajemných hutí za sebou plíží se unaveni,
a v krůpějích potu jiskří se člověk i zvíře, bratrsky se-
přijí ve jho,
pod jedním bičem neviditelným, od východu k západu
šlehajícím ;
na vlnách moří a duší, kde úzkostné povely plavců, stržené
vírem,
kolem stožárů krouží, oněmlé jáсотem blesků, když nebe
a vodstva
slily se v jediný element hrůzy a smrti ; —
u všech výhní, stavů a lisů, v lomech a podzemních štolách,
na staveništích faraonů, kde zapřažení úpí národové
a staví hroby gigantické pánům nad nesčíslnými ; —
v démonickém pohybu kol, pístů a pák a nad hlavami
letících kladiv ; —
na bojištích, ve hvězdárnách, učilištích, lazaretech, labora-
tořích ; —
v dílnách mistrů, zamyšlených nad mramorem, kde dříme
svět mocnější hrůzy a slávy a z hmoty odvěkých mrákot
napolo ozářen vstává v blýskotu dlát a v tvůrčím zjitření
zraků ; —
a tam, kde vášeň na sopečných úpatích smrti nechává
kvěsti
oranžové zahrady touhy a zráti vína a jedy nejhroznější
v horečném slunci nikdy nezapadajícím ; a kde rozkoš,
alchymista otrávený parami svého marného varu,
šílí v halucinacích ; — v soumracích tajemství a hudby,

kde myšlenka blíží se k místům zapovězeným a v or-
 chestrech hřmících
 snem harmonie ztracené zakvílí kovy a ze strun
 vane proud písní jak vítr prvotní země nad únavou duší ; —
 pod gestem panen elektrisujícím, kde jiskří se jara omamující,
 noc osudu zvoní polibků letem, jako rty řevaví hvězdy
 a žena, zbledlá náhle při zavolání svého skrytého jména,
 agoniemi
 jako po stupních, kluzkých krví, sestupuje k zakletým pra-
 menům žití,
 v úpění věků do kruhu hnaných, v žárlivé věení bytostí
 neviditelných,
 a s výkřikem hrůzy zpět letí, siná, a bolestnými plameny
 rukou
 k prsům tiskne svou kořist: život, kvílící v setkání tohoto
 slunce ; —
 v nárazech tisíce vůlí, stržených proudy tvé mystické vůle,
 jediný ve všech milionech pracuje člověk, třesou se ruce
 nesčíslné,
 z věků do věků v křeči napínají se, nikdy neumdlévající
 na obou polokoulích země . . . V tragickém triumfu snění
 jak ruce dítěte hvězdami pohrávají si jak drahokamy,
 ale při procitnutí nabíhají a tuhnou, krvavé vraždou,
 zmodralé mrazem věků, a v letu země, nad propastmi vrá-
 vorající,
 zachytávají se v zoufalství vegetace její . . . Šílené ruce
 krutého lovce

ve štvanci živlů! Kletbou střížené ruce otroka polonahého
u šarlatových výhni práce! V sepjetí modlitby úderem blesku
jak písek ztavené ruce přemoženého! A slzami smyté,
bělostné, září přetékaající, vždy krvácejícími stigmaty lásky
poznámenané! Magické, léčivé, dotknutím čela čtoucí
myšlenky bratří!

Královské, rozdávací! V nebeská ukolébání uspávající!
Zethernělé jak světlo a k ovoci mystických stromů
prodlužující se celým vesmírem do nekonečna! — —

⇒ A ruce naše, zapjaté v magický řetěz rukou nesčíslných,
chvějí se proudem bratrské síly, jenž do nich naráží z dálek,
stále mocnější tlakem věků. Nepřetržité vlny
bolesti, odvahy, šílenství, rozkoše, oslnění a lásky
probíhají nám tělem. A v úderu větru jejich, smysly zha-
sínajícím,
cítíme, jak řetěz náš, zachycen rukama bytostí vyšších,
v nový řetěz se zapíná do všech prostorů hvězdných
a objímá světy. — A tehdy na otázku bolestnou,
staletí skrývanou v bázni, jako tajemství rodu,
jež prvorození sdělují prvorozeným, umírajíce,
uslyšeli jsme kolozpěv vod, hvězd a srdcí a mezi slokami
jeho,
v intervalech kadence melancholické, dithyramb světů za
sebou následujících.

Z P Í V A L Y V O D Y.

MEZI dvěma ohni, slunce a země, zakleté bloudíme věky.
Z žiznivých kořenů žití jsme stoupaly k etherným stvolům,
k nádheře květů, napjatých křeččí bolestné touhy,
proudy nummulitových moří, temnotami pralesů diluviálních,
královstvími dávného tvorstva gigantického,
jeskyněmi, kde člověk, zvířete tajemný bratr, příští vysvo-
boditel země,
tišil u nás oheň své krve, zatížené kletbou,
hořící věčně, neuhasitelný.

→ Hvězdami rosy jitřní třásly jsme se na bojištích,
řekami slzí jsme ohnivé tekly přes popraviště,
k života zrychlujícím se rytmům jsme pěly v mramorných
městech
pod mosty triumfálními a vlnobitím svých oceánů
v pathosu ironickém jsme hřměly epopej zemí
pohřbených v tisíciletích. Žhavými fermenty ohně
kynuly jsme v ethérné ledovce oblačných velehorstev,
nad ukrytým ložiskem zlatého slunce při zapadání,

jak preludy vzdušné, odražené dálkami kosmu
z obřího světa nádhernějšího.

Duhu zaklely jsme v pláč vodopádů a pod hvězdnými
zrcadly moří

skrývaly jsme odvěkou válku nesčíslných svých tvorů,
němých a krutých, hlubiny černé blesky ozařujících.
Jak oči hadů fascinující leskly jsme se zrádnými víry
na řekách šupinatých, ale podobny hřbitovům tisíce hrobů
v zátokách melancholických rozlévaly jsme se jak zapomenutí
a slovy modlitby posvěcující jsme šeptaly vroucně
nad magickým varem léčivých zřidel, tisícivárné.

→ Před zraky zoufajícího jemné vlny naše se otevírají
jako nesčíslné rty, v šílenství věčně se pohybující,
oněmlé ranou náhlého poznání hrůzoplného.

Ale vítězové čtou naši ukrytou moudrost se svých výšší
ze stříbrné mapy, jež sálá k nim z hlubin, jak čáry na
dlani noci

a jak na penízi jiskřící ražení písma, cenu udávající;
radostné tajemství žití mluví k nim v našich tisíci cestách,
jež se všech temen horských se lijí k jednomu moří
a z polyfonie pramenů našich, veletoků a oceánů,
zpívání slyší jedinou laskavou sílu,
jež změnami nesčíslnými hledá pravou tvář země.

→ A hle! Před pohledem jejich roztráštěné věení milionů
rukou

tuhne v jedinou duchovou ruku gigantickou, zem objímající,
jež v slavném a tragickém gestu sochaře,
hnětoucího kouli své poslušné hlíny
přeměňuje tajemství věcí dle nádhery vidění svého,
v mučivé křeči tvůrčí
vždy nespokojená.

Z P Í V A L Y H O Ř Í C Í H V Ě Z D Y.

KAŽDOU vteřinou, vždy na svém místě
v mystickém tanci světů
kroužíme kosmem.

V zářící sféry duchů sáláme svůdné
krásou.

Kolem hlav našich,
aureolami
zlaté vlasy se jiskří,
napínané jak zvonící lasa
vichřící letu.

→ Do tváří našich, jež v extasi hoří,
chladivě věky nám vanou
a schvácené štěstím letu svého,
zářením bolestné rozkoše vysílené,
s výkřikem, jenž letí nekonečnem,
harmonický a jásající,
klesáme, mystické tanečnice
a v krvi své, jako pohřbené v růžích,
umíráme.

→ Vstupují sestry na naše místo,
běloskvoucí,
a v písni, jež soumraky věčna se valí,
vlnami stále vzrůstajícími,
v nové a nové prostory postupuje
v mlhovin prachu pozdvíženém,
zářící předvoj mysteria.

K O L O Z P Ě V S R D C Í.

STÁLE stejným
zdvihem a klesáním křídel,
v polohách vyšších a vyšších
opakovaným,
nad tíží země
vítězí nádhera letu.

O cestách milosti zpívají hlasy duchů,
jak ptáci dávná svá hnízda obletující,
v kouzelných zahradách metamorfos,
mystický zahradníku!

→ Slyšíte tajemné šumění krve? Vření ve zrajícím kvasu
omamujícím? Horečný hlahol v temnu úlů?
Bolestná zaznění srdcí, laděných věky jak struny
pro souznění hvězdná?
Zakvílení strun příliš napjatých, přetržených?
A všemi světy letící ohnivý ton
dosaženého souzvuku serafického?
Mystická rozpomenutí na objetí slavná milionů,

než tento kosmos viditelný těžkou nádherou zkvětí
v nekonečnostech ?

Signály návratu, očekávané všemi bytostmi země,
shromažďující bratrstva lovců
v ironických labyrintech pralesa snění ?

→ V lítosti zástupů nad polí zkrvácenými,
v úzkostném blednutí uchvatitelů,
v tajemných vítězstvích ženy,
jak plameny na lustru tisíciramenném,
při každém otevření dveří, jimiž se blíží očekávání,
větrem duchové hudby
třesou se srdce.

→ Vítání buďte přicházející!
Vinohrady našich hroznů nejopojnějších
značí vám cestu !
Černé, uhelné stopy našich ohňů,
kde pod jiskřením nebeských světél jsme sedávali,
v mlčení noci o vašem příchodu zpívající;
znamení svatá,
která jsme řečí národů, určených k zahynutí
na kolmé štíty skal tesávali,
sesuté oblouky bran triumfálních
vladařů našich,
nánosem věků pokryté obelisky
chrámů. —

→ Pro tajemství bolesti, smrti a znovuzrození
sladko je žít!

→ Pro neviditelnou přítomnost velkých a svatých našeho rodu,
kteří jdou mezi námi v zahradách světla
a z dálky všech věků hovoří k našim duším
milostiplní,
sladko je žít!

→ Pro královskou vděčnost přemoženého,
jenž důvěrně položí hlavu svou na prsa,
kde žár tvůj mocněji zpívá,
pro objetí nepřitele v oslnění nejvyšší hodiny naší,
sladko je žít!

→ Pro nadzemskou vůni prvně rozvitých květů
v extasi písně, v polibkách sláve,
sladko je žít!

→ Pro vznešenou únavu stavitelů
sladko je žít!

→ Pro hvězdný duchový pohled
zem se všech stran současně objímající:
krystalné samoty polů, pravěků, prahor, zákona, čísla;
tichá moře zkvetlého světla, štěstí, klasů a nocí;
horečné záhrady tropů, krve, žízně a knížecích snění;

tíži všech plodů, jež uzrály slunci viditelnými i neviditelnými
 a jež volají po větrech a po utržení;
 víření rojů před odletnutím; zápasy národů v tisíciletích;
 harmonický let země v nádherné linii dráhy její i v zemětřeseních;
 azurná zrcadla nebes i nad ostrovy prokletých malomocenstvím;
 křídlová horstva, kde jednou hřímala moře
 a kde budou hřímati jednou,
 jiskření hmyzu v pralesích trávy,
 jiskření světů v nekonečnostech,
 jiskření myšlenky v duchových vegetacích nepoznaného.
 Pro jemné usmání zraků, neoklamaných gigantskou Halucinací
 sladko je žítí! —

→ Pro krev, která prýští z věků do věků z atletických ramen
 vyzdvihujících tíž minulosti, jak závěsy žalárních dveří!
 Pro vznešenou příčinu radosti milionů!
 Pro tajemnou cenu smrti všech bratří, kteří pro nás umírali
 (a všichni co byli, po všechna tisíciletí, na celém povrchu země
 pro nás umírali).
 Pro všechny setby, zaseté miliony rukou a nesklízené!
 Pro dráždivý lesk a nebezpečnoství všech moří nepřeplytých!
 Pro každou píď země, jež určena je za bojiště vítězství našich,
 a proto květy a zlatem je tajemně poznamenána!
 Pro všechnu krásu na tvářích nerozsvícenou,
 vinu neusmířenou, kameny v chleby neproměněné,
 bohatství bratřím nerozdaná, polibky na rty čekající
 sladko je žítí!

→ Pro výkřik srdce osamělého
když zajásá v úzkosti svojí jako pták zabloudilý,
jenž nalezl bratrské množství zpívající,
sladko je žítí!

→ Pro vichřice, převraty, bouře! Paroxysmy lásky a vůle!
Války duchů!
Věčně žhoucí a žízňivá úsilí sjednocující!
Pro mystické účastenství naše
v práci všech dobyvatelů,
kteří poznamenávají události jak stádo ke stříži
vypáleným znamením určení svého,
vládnou nad ohněm a bolestí milionů
a smrt posílají na svá pole jak žence
a do svých lomů jak lamače kamene k stavbě
(jak zástup v úžasu k jednomu místu pohlížející
nechávají za sebou věky;
a království, jako loď, do nichž se břehu skočili plavci,
až k převrnutí pod jejich vzpřímením se zakolébají).
Pro silnou rozkoš rozdrčen býti jak vlna,
pohybem bratrského oceánu majestátního
a jako trs bílého květu trysknouti k výši pěnou
při úderu o skaliska země zaslíbené.

→ Pro skrytá jara harmonická
složená v zapředení všech věcí
jak motýlí křídla blankytů večerem opalujících,

šupinami hvězd rozjiskřená,
sladko je žít!

→ Pro blížící se příchod jasného člověka tajuplného,
jenž jediný v milionech bratří, co budou a byli,
nad prostorem vítěz,
promění zemi od polu k polu dle svaté tvé vůle
a myšlenkou, která od poslušných sluncí
se učila lehkosti, tanci a písni,
usedne ve tvé tajemné radě
mezi knížata kosmu —
sladko je žít.

D I T H Y R A M B S V Ě T Ů

ZÁŘÍCÍ zrození i hasnutí
milionů slunci
do tmy věků se třífí
dlouhými rychlými blesky,
jak zazrcadlení světla
na čepeli nože štěpujícího,
při každém horečném pohybu ruky
mistra.

→ Světy za sebou následující v tajemství času!
Gigantská jara věčného tropu!
Koberce mystických stupňů!
Údery krve omlazující!
Znova a znova se navracející,
vždy duchověji burácející
vichřice vášní!

→ Okřídlená semena letící tisíciletí,
klíčivá i uprostřed ohně!
Rozkoši ruky polouvřené, zasévající!

Stříknutí žhavého zrní přes propasti kosmu,
mléčné dráhy !

→ Blankyty nesčetných zemí svítící jako pomněnky jarní,
na březích řeky extatické,
jež letí v rozpjatou náruč
moře tvého !

Klokotná víření s arktických výš
roztříštěné ledy s sebou unášející,
krystalná loďstva
mrtvých světů !
Golfské proudy lásky !

→ Svaté žně Slova !
Z pramene každého zrna
veletok klasů !
Nad každým místem, kam padlo,
i nejukrytějším,
tisíce červenců v ohni !

→ Duševní kosmy !
Plující zahrady, šilící ptactvem,
země snění !
Žhavými růžemi sršící protuberance
tvůrčích sluncí !
Světy zapalující,
světy zhasínající
víry spravedlnosti !

→ A všechna slunce,
kroužící kolem věčného slunce
neviditelného,
zářícího hrobu čekajícího,
tajemství nového kosmu
skrývajícího,
mlčenlivého!

→ Na rtech, jež láskou se třesou
jak vonným větrem
silným a oživujícím,
přes oceány,
zní vaše píseň, o paní,
novorozencům.

→ Ukolébavka milionů
celým vesmírem otřásající,
v jejíž rytmickém taktu
houpou se bolestné země,
kolébky duchů.

T I C H Ý O C Ě Á N

HLAS našich slaviků v tvém šeru jiskřil se. A poupata
jak hudba vřela při rozvíjení. Tep srdcí, vesel úderý
V lanoví zvonil jitřní vítr tvůj a zrcadlená do zlata
zem táhla kolem nás, jak nábřeží královské nádhery.

→ Však před námi a nad námi, nad mysteriem hlubin tvých
oceán tichý světů neviditelných tisíci hořel dráh;
a stále jemnější, jak vodopádů šum ve sluchu nemocných,
žal země, navždy ztracené, se slíval v našich myšlenkách.

→ Na květy její vzpomněli jsme, žádostivě vonící
a v skrytém ohni jejím vznícené, jak přiblížení rtů;
na každou lásky vteřinu, jak zabloudila včela zvonící,
když o sklo oken naráží do zledovělých blankytů.

→ Na slova soucitného schýlení, extasi svatý nach,
a na hlas duše andělský, když bouři krve tiší mocí svou;
na vise proroků, v nichž jako větrem pozdvižený prach
pod koly tvého vozu triumfálního hvězd miliony vrou.

→ Na slunce konejšivé pousmání v zoufalosti dní,
když náhle vzeplá na věcech, jak zlacení tajemných nápisů,
na vlidný pokyn hostitelky zástupů, když pole obilní
se zaskví z obzoru, jak skyvy bělostné na míse z jaspisu.

→ Na noci za námi, v jichž nebezpečném ztišení
jsme bloudivali, cizinci, jak v pralesích melancholických krás,
co zatím z dálek úpělo tvých splavů věčných šumění
a ze tvých mlýnů zakletých kol monotonní ráz.

→ Jak všechno tichne z těchto míst! Po moři němém veslujem,
slavici letí v dálce před námi, nad námi výše bez hlasu . . .
Však naše zraky odměnou, čím víc se břehů země vzdalujem,
tím čistěji zří prvotní nádheru její svatou v úžasu.

CHVÍME SE NAD MOCÍ VŮLE

HVĚZDAMI úsměvů, s hypnotisujícím strnutím ve zracích,
v závojích blesků a síly, i v lethargiích, jak sníme,
obraz náš, v druhého světla všudypřítomných vibracích,
v tisíci duších, které jsme v životě potkali, dříme.

→ A každou vteřinou někde v dálce mihne se fantomem
cestami vnitřního ticha, nad sněžnou čarou v bratrských
krajích,
v jeskyních s výdechem mámivým a ve podvědomém
a ve snů výstražných, nepochopených jinotajích.

→ Tvář naše zdrobnělá, dle rodných, dědičných příznaků
modelovaná smrtí, jak v nervosních dotycích dláta,
a zase duševní, prýštění měsíčně z jemného oblaku,
v zrcadlo dechem zamžené v stříbrných liniích sváta,

→ z vln našeho hlasu se nořící, pohybem jejich zvřená,
z hořkého dýmu rostoucí nad uhlím krvavým dávného slova,
v extasích lásky jak tiché slunce v nesmírně zdvižená
nad zemí čistou a zářnou, jak zimní zahrada diamantová . . .

→ O Přísný, jenž nad všemi prostory, nad větry staletí,
zrakům duší, od věků do věků bdícím, jsi ponechal vládu!
Chvíme se nad mocí své vůle, jež v tohoto života zakletí
zbyla nám jako dědictví knížecí z tajuplného pádu . . .

→ Tisíce dechů sladkých i otravných v dechnutí našem ožívá,
k tisícům smrtí i slavností volají pro věky ulité zvony,
a vlna, kterou jsme pohnuli, nekonečnem se rozlívá,
zrádná i uzdravující, v příbuzenství bratří na miliony.

→ Učiň svatým náš přízrak! A tam, kde umdlení přináší
v zápase,
a zmatek vojů v den rozhodující, oblakem černým ho postří!
A tam, kde nepřítel mystický do pláštů světla skrývá se,
suggescí pohledů našich září svých paprsků zostří!

→ V mukách těžce umírajících, v milenců samotu důvěrnou,
s šepetem o vykoupení všech lidí ať jemný se zvedne
a na města ozářená v předvečer slávy ať rukou svou ethernou
ukáže bratřím (ó hvězdy!) v šílenství půlnoci sebevraždné!

S T R Á Ž N A D M R T V Ý M I

P O U T I Š E N Í nesčíslných požárů,
když soumraky, jak popel plný jisker, v závějích
se položily mezi válečícími tábory,
svých sladkých bratří hledat vyšli jsme
v průměří.

→ A podle blednoucího vyzáření aureol
jsme krásné hlavy jejich poznali,
opřené o kamenné polštáře
jak ve snění.

→ Však páry jitra nového se srážely
na jejich čelech rosou smrtelnou,
a v onen večer, který šero své
nad tisíce dní našich rozestřel,
pod všemi svými polibky jsme cítili jich tahy tázavé
a vynucený jejich úsměv záhadný. —

→ Bdit budeme nad stany bratří spících, v modlitbách,
a stromy, vody, země, budou s námi teskniti

i města přátelská. Uprostřed černých oceánů zničení
ostrovy mlčenlivé budou naše sny
a loďstva mrtvých, v horká pásma plujících,
na horizontech siných světél uzříme.

→ Nechoří všechny květy tvé se všemi hvězdami
nad hroby nesčíslnými, jak lampy náhrobní
za večerů v oktávu tajemném tvých vítězů?
A nestvořil jsi miliony jazyků
od hořkých povzdechnutí trav a mechů pokorných
až k výmluvnosti plamenů a bílých sluncí v zoufalství,
by zakvílely v tisíciletích tíž kletby tvé,
žal věcí pomíjejících?

→ A ze všech břehů kosmu nepláče
šilenství rukou marně rozpjatých,
tep srdcí oddělených nekonečnostmi?
Hřmí ve všem žíravé tvé proudy propastné,
vře jimi kámen, krev i myšlení,
oblaky věcí věčný vítr v nesčíslné formy přelívá
a místa jednoho se netkl nikdo rukou ani myšlenkou
dvakráte.

→ A naše vlastní bytost záhadná!
Na hranici své žalmy pějící
v šarlatném plášti plamenů!
A s lehkostí, jak obraz nekonečna ve zracích,

tíž provinění tajemného nesoucí,
 sen tragický tohoto vesmíru!
 V ohnivých řasách měnivých a nádherných,
 jež do tváře jí šlehají tvým větrem zdouvané
 a vesmír dávají jí zřítí plameny jak závojem,
 v třesení zatajeném stojí vztyčená.
 A rozjařená jako v šílenství
 tisícům smrtí v ironické tahy pohlízí,
 z všech černých rukou přijímá číš halucinací
 a ve přípitku extatickém životu
 a slunci, smíření a nadějím,
 až ke dnu v temné rozkoši ji dopřjí
 a dychtivě svou ruku vztáhne po nové a po nové,
 od věků k věkům nenasycená,
 rty zárem žízně v jedno s číší ztavené,
 při každém odtržení ledového kovu
 krvácející.

→ Dni naše nocí odděleny jsou,
 však naše noci jako vlna vlny dotýkají se
 všech nocí vesmíru.
 Setkání naše odloučením jest
 a odloučení naše setkáním
 a v setkání i odloučení bolest jediná,
 již nejvyšším jest výkřikem
 mlčení. —

→ Však ráno, v šiku svém až státi budeme,
kruh slunce žhavý, k zemi obrácen,
polnice měděná v tajemných rukou, září zastřených,
hromovým hlaholem se zachví válečným.

→ A smrti poselství,
zvuk letem vibrujících šípů světla nejtajnějšího,
včel hudba mystická nad vegetací duchů vířící,
melancholický úder tvého ladění pro výši tonů v hymnech
vítězství

po věky znějící — nad naší hlavou zazvoní:
signály z nejžhavějších ohnisk tvého bojiště,
jež vyvolené volají na křídla neviditelná,
by kryli útok těžkooděnců tvých, zápasících na zemi.

→ Všech duší hloubkami se rozhlaholí najednou,
a tisíceronásobné se roztříští tvým celým stvořením,
chodbami nesčíslnými tvých labyrintů mlčících,
žaláři podzemí a zahradami jar
i galeriemi tvých lilijových světél kouzelných.
Co naše bolest v těchto jistotách a závratích
a oddanostech, jejichž gesta podobná jsou zoufalství?

→ V jiskření úsměvů jak v hledí oslňující
svých tváří sinou bledost ukryjem,
a k bratřím obrátíme zraky radostné
jak prameny, v nichž jitřní slunce odrazilo se:

i budou podobestvím zdroje svatého,
kde jako zrna písku, k výši zdvižená,
všech vodstev rovnováhou tajemnou,
suhvězdí rozmetená ethernými vlnami
v azurech bolesti a spravedlnosti
se usmívají zlatým vířením.

Š Í L E N C I .

BLOUDÍME tajemstvím země, ptáme se věcí mlčenlivých
na jaro, které nepřichází, na květy, které se nerozvíjí ;
vždy s jedním pozdravem větrům, jež do věků budoucích
vanou,
vždy s jednou myšlenkou nedomyšlenou, písní nedozpívanou,
přisahou vázaní svědkové mysterií.

☞ Nevlastní děti tvoje, ó země, byli jsme bolesti mlékem
jako na prsou svedených matek svých odkojeni ;
kde naši bratří pili z tvých drobných a sladkých pramenů
vděčně,
před slanými vodami oceánů my stáli, žízniví věčně,
a jenom tragická hudba jich bouří dala nám opojení.

☞ K modlitbě díků my klekli, kde nesčíslní tě proklínali,
a plakali jsme tam, kde nesčíslní ti dobrořečí ;
hlas náš se jiskřil jak slunce, když bázní oněmly miliony,
a když vítězům k návratu v triumfu hřímala srdce a zvony,
rty naše, prorocké, stiskly se v mlčení bolestnou křečí.

→ Knížata země i otroci do krve ubičováni
jak bratří vcházeli v modliteb našich katedrály:
pro všechna čela poznamenaná polibek míru jsme měli,
snům země nejtříživějším jak povzdechu matky jsme poroz-
uměli

a tam, kde bratří odvrátili se s hrůzou, my ještě milovali.

→ V úsměvech krásy i v přítulných pohledech věcí
hořelo pro nás hrobové světlo našeho zasvěcení;
z ticha agonii k nám vyvřel polibků dychtivý šepot,
z ticha hnusu a umdlení — mladistvých křídel jásavý tepot,
z ticha rozkoše — mlčení vnitřního ohně, v němž pracuji
zatracení.

→ Od jitra k večeru svému šli jsme jen přes věky příští:
když jsme se bratřím nejbližší zdáli, nejvíc se vzdalovali;
nejchudší, ze vzácných světél, mramorů, tajemných kovů,
k Věčného slávy my stavěli chrámy, nádheru vraceli slovu,
a pokorní, jménem tvé mystické moci nad dušemi královali.

→ A ač jsme nesčíslnými životy žili, žářem všech květů
kvetli,

sluncem své lásky jak oblak pozdvihli v azur illusí vesmír
celý,

k zvířatům ve jhu se skláněli jako k bratřím zakletí svého,
všech počtí cítili slast a v lůnech bolestná hnutí nezrozeného
a ve svém srdci oheň všech srdcí — stáli jsme osamělí.

→ Jen mrtví a z věků příštích se blízcí bratří
odpovídali k radostným poselstvím našeho zaslíbení;
v prahnutí naší vůle jak omdlévající v poledním žehu
umlkávali, zbledlí, nejdražší naši a našich pohledů něhu
přijímali jen s bázní, jak těžce nemocných nebezpečná po-
líbení.

→ Za zrádce země vyhlásili nás tajně, když její slávu,
věčnosti jitřní požár, jsme v extasi vítali na kolenou:
o ženě, královně nové lásky, když jasnovidoucí jsme
snili,
o muži, vlídném pastýři živlů, knížeti mystické síly,
jenž ovládne bolest v plameny nejvyšší touhy proměněnou.

→ O slití všech milionů v Jediného Člověka vykoupeného,
kormidelníka duchové země, jenž k břehům tvých tajemství
pluje,
ve směru svatých tvých větrů pne plachty, předené tisíciletí,
a novou řečí, mocnou jako řeč andělů, čistou jako řeč dětí,
květy tvých zahrad neviditelných pojmenuje. — —

→ Ale ani v zářících mlhovinách světů nejvzdálenějších
míru jsme nepoznali, němou moudrost mrtvým jsme zá-
viděli:
nad každou krajinou krásy, kam zrak náš výbojem dostih,
znamení tvého panství suverenního ve všech nekonečnostech,
před námi hrozivě tmí se vyššími duchy strážené citadelly.

→ Z blankytu tisíce blankytů vyšlehlo v gigantských polo-
kruzích,
galerie tvé stavby, vždy duchovější, bezmeznou perspektivou ;
od hvězdy k hvězdě, jak roje do nových sídel, v dráždi-
vém červnu tvé vůle,
hierarchie duchů se snáší, mystická včelstva jednoho úle,
o sladkém pracují díle s tajemnou písni zádumčivou.

→ Čím výš, tím hlubší a ukrytější je zápas, osudnější víry
tvé slávy ;
čím blíže k věčnému moři, tím s větších výší hřmí vodopády
myšlenky naší, co krůpěj, to vyvření ohně v nárazu světů :
rozdrčena jsou slova jak zrní v stoupách tvé bouře a v letu
jak popel padají na naše hlavy před majestátem tvé vlády . . .

→ A tehdy, před našimi zraky uzavřenými, nový kosmos
se mihl :
jako sloup rudý vedla nás k němu sluncí všech dráha mléčná ;
a z řevavého poháru touhy, kde snění zdroj magický vysech,
žízniví věčně, poslední víno jsme pili na našich tlačené
lisech,
nesmrtelnosti nápoj, zničení tvarů, zmámení nekonečna.

Č I S T Ě J I T R O

KDYŽ za jitra, snů množstvím zemdleni, jsme vyšli do
zahrad,
zem celou, jako duši svou, jsme zřeli v ohni rozkvétat;
i ptali jsme se větrů, vod a stromů, ptáků, včel:
kdo dnešní noci, tajemný, zahradou naší šel?

↻ Hrál písek v zlato změněný, kde svaté stopy ležely,
šuměly vody léčivé, jak rozvlněné anděly,
dech každý sílu žití měl, jak na sta žhoucích dní,
a v každém pohledu byl úžas znovuzrození.

↻ Tíž tajemství svých bolestných jsme přijali jak vůli tvou,
před rozlomením pečeti list políbený s pokorou;
a nepřítel, jenž číhaje u našich usnul bran,
jak unavený posel tvůj byl od nás uvítán.

↻ Na nebezpečných samotách, navštěvovaných démony,
sad našich přání jemný kvet jak lilijové záhony,
a nejžhavější, nejsladší, nejžádoucnější z žen
jsme pozdravili, zářící, jak bílé sestry jen.

→ Srdce naše tam zkvétá jak jaro, hnízdo všech skřivanů
tvých,
modro písni a polibků nad hlavami pracujících,
a v jasu, jak by v jedno se slila slunce všech nebesklonů,
dějiny duše své zříme tam v kouzelném zrcadle milionů.

→ Jako při Asperges tajemném po stupních světů před námi
jdeš,
gestem, jež duhové brány nad věky klene, vše posvěcuješ:
genia smutek, žen krásu, veselost dětí, rozkoše zahoření,
jemný sen květů i zvířat oddané, nereptající pokoření.

→ Dobrořečíme zemím a městům, klasům a hroznům všech niv,
kdo z našich dlaní se napil, odchází zářiv a sniv
a setkání bratří, i nejmenších, vidíme slavné v úsměvu tvém,
jako setkání knížat s nesčitelným, neviditelným doprovodem.

→ A neznajíce již bolestí jiných než nejtajemnější všech ztrát
na prahu vnitřních tvých světů blízkosti tvojí se bát —
dobyvatelé pokorní, za tebou jdeme k tvým zahradám,
a všechna proti nám vyslaná vojska přidávají se k nám.

VĚČNĚ znova, přemoženi, píseň písni počínáme,
sladkostí i hrůzou chví se tajuplných rukou hra;
lánem věků, ženci tvoji, cestu sobě prožínáme,
ale v obzor nekonečný zraje setby nádhera.

→ Na sta sluncí zapadalo v dálku klasů nedohlednou,
ale den a léto duší nad věky se nešeří,
a až naše píseň dozní, neznámí se bratři zvednou,
v struny naše utišené ruce jasné udeří.

→ Dokud srdce hřmítí budou, před slavnostmi zvonů znění,
na kroužící kouli země kolébat se tanec jar,
tisíce rtů věčná žízeň marně pítí zapomnění,
naděje se k duším blížit pohořími jitřních par,

→ a smrt dokud mlčenlivá, půjde městy vířícími,
komnatami svatebními, v rána smyslů líbezná,
nad bojišti kosmickými, sluncí sady hýřícími,
všudy přítomná a moudrá, jemná, vítězná:

→ ruce v písni pozdvižené, rozteskněné, hledající,
jako květy růsti budou do nesmírna, v záři tvou;
pod klenbami nekonečna vojska duchů putující
v nový šik se utáboří, hvězdné stany rozepnou,

→ mocná slova harmonická zníti budou v hlahol světů,
předvoj na výpravě duchů v jasné sféry závratí,
a pak s křídly rozpjatými, zastavena ve svém letu,
v bouři času zavěšena, nepohnutě čekati.

Ž E N Y

CO ZPÍVÁ večer nad královstvími, nad městy, nad oseními
a nad cestami tajuplnými, soumraky zarosenými?
Čí ruce v sadech západů, když pod nebesy zaplanou,
po tisíciletí vám růže trhají jak na přivítanou?

→ Když po dni lásky vrátíte se z díla svého zemdlení,
dech černé země stoupá k vám jak věků příštích tušení:
bratrská města gigantská se tyčí v zlatém obzoru,
sen kovů, zahrad světelných a rytmů zvířených a mramorů.

→ A v sluncích, která míjejí a shasínají, svítají,
žen bílé ruce rozpjaté se jako záře kmitají,
a z věků do věků vás lákají, prchají před vámi,
a věčným gestem krásy své k vám hovoří jak osud, ne-
známy.

→ O mocné ruce zářící, kam naši touhu vedete?
Do jakých zahrad procitlých, jež věky snily zakleté?
Do jakých tich, kde zaznívá v žal příliš velké nádhery,
zpěv ptáků polárních nad melancholickými jezery?

→ Myšlenek oblaky jak ostrovy do moře světla ční,
pokryté fosforeskující vegetací měsíční
a našich srdcí zachvění je zazvoněním na březích
při odpoutání lodí zakotvených na stříbrných řetězích.

→ A zraků v lásce zhroužení je plavba v němá zámoří,
kde šlehají jak plameny duchových světů pohoří
a jako větve v sebe zapjaté, nesmírná nebesa
se třesou dávným jítrem kosmického pralesa.

O D P O V Ě D I

JSMĚ stíženi kletbou: i v letu nejvyšších roztoužení
tíží země jsme podrobeni, do tmy krve své pohrouženi.

→ „Jste mocni a nesmrtelní; a vaše duše tajuplná
nese v sobě slunce a jara a vinobraní nesčíslná.“

→ V mlčení kosmu, ve středu hvězd, jež hasnoucí zkrvavěly,
jak v řetězu strážných ohňů nepřátelských jsme osaměli.

→ „Tíží vás odění těžkooděnců: v zápolení,
k vysvobození všech bytostí země jste vyvoleni.“

→ Kleknout na sborčená prsa přemoženého usilujem',
a i když milovat toužíme, nemilujem', nemilujem'.

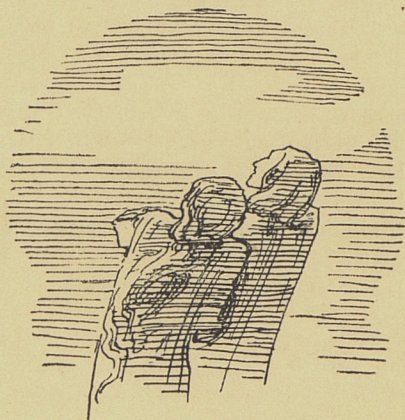
→ „Jak ovoce nedozralé jste ztvrdlí; a ožehnutí
tajemným létem, zrajete k slávě bratrských obejmutí.“

→ Radost je slunce, viděné ve snu: při procitnutí uhasíná;
bolest má tisíce očí a nikdy docela neusíná

→ „S miliony jste v tajemném bratrství spjati
a jenom v radosti milionů se budete radovati.“

→ K plujícím ostrovům širokou brázdou vůně plujem' . . .
Plujem' a ostrovy plují a nikdy se nepřibližujem'

→ „Královské vaše zraky klamem vás obestřely:
ostrovy v záři, jež v duši vám kvetou, před vámi otevřely.“

J A R N Í N O C

NOC tiše zpívala, šum prvních zelení a jarních vod
byl její melancholické písně doprovod;
ve výši hvězdy, světelné kalichy nesmírné,
dýchaly těžkou vůní nadzemských vegetací;
a ruce braťů mých, jak při smrti na prsou zkřížené,
ležely tiché a zklamané a jako kámen stížené,
zlomeny prací.

☞ Však jejich ruce duchové k hvězdám se rozpjaly,
miliony duší na zemi a ve všech světech objaly
a dlouhý oddech radostných procitnutí,
sváteční vření věčného města,
duchových křídel šumění, hra větrů v mystickém osení,
orchestrů neviditelných zapění,
zdvihlo se v taktu jejich tajuplného gesta.

Č A S

LÍPY, které jsme sázeli pro úlů bratrských včely,
chrámy, které jsme stavěli v ohni a mlčení, pro slávu tvou,
ruce, jež zimnicí žití se v práci a rozkoši chvěly,
na cestě tisíců dávno už v zářícím prachu smíseny jsou:
souhvězdí, kterým jsme dali nejsladší jména své touhy,
před zraky živých se míhají změněným rytmem a hrou.

⇒ V tajemství tvoje nebesa nová jsou zotevřána,
slunce dne tvého na jinou stranu promítá stín:
jak potápěči z tvých moří s poklady věků nová vystoupila
rána,

na nových loukách thymián voní, pelyněk, rákos a kmín
a v paprsků číše nalévá mystický podzim smutek a snění,
nejopojnější z opojných vín.

⇒ Ale my čekáme oddaně jako jsme čekali jednou:
tisíce zemí vidíme stoupat z koupele ohnivých par,
slunce jak milenci žárliví v touze své před nimi rdí^{te} se
a blednou,

z vášnivých, bolestných srdcí jim bouří světelné krve
 omamný var —
 zemdlení věky čekáme stále na tvůj tajemný příchod,
 na bílé blesky, květ oblaku tvého, lilije věčných tvých jar.

→ Kolem nás mihla se znamení: vítězná vojska našeho rodu,
 v západů purpurných stanech, jež povstala od ohňů svých,
 nebesa v zlatě a krvi jak odlesk od věků zrajících plodů,
 jež voněly z dálky v horečné samoty vyvolených!
 A na cestách jitřních, jak skvosty ztracené při královen jízdě,
 posledních nocí magická rosa slzami vyšlehla z lích . . .

→ Uhasla země, vysvobozená . . . V hrůze své nesmrtelnosti.
 z mystických břehů svých zříme, jak dále se valí slávy tvé, proud:
 v černé oblouky, mostů, rozpjatých nekonečností
 vždy nádhernější světy, se signály barevných ohňů, vidíme plout:
 ale jak zrna písku v hodinách přesýpacích jsou hvězdy,
 a znova a znova je obrací vůle tvé mlčení, tíže a soud.

→ Zdrčení nesmírností tvé slávy, čekáme stále, teskní a tiší,
 na sladké usmání smíření tvého, skončení dní,
 zchladnutí snění rozzhaveného, na času zjasnění vyšší,
 zlomení mystické vazby, odpuštění,
 a naše slzy, déšť věčný, do srdcí živoucích kanou,
 v krůpějích ohně a touhy tam pálí, vzlykotem lásky tam zní.

OTOKAR BŘEZINA

HUDBA PRAMENŮ (ESSAYE) — (Tajemné v umění. Nejvyšší spravedlnost. Rozhodující okamžiky. Úsměvy času. Perspektivy. Krása světa. Zástupové. Zsvěcení života. Nebezpečí sklizně. Cíle. Věčná touha.)

Cena 2 K 60, váz. 3 K 50.

VĚTRY OD POLŮ. BÁSNĚ. II. vydání s podobiznou autora od FR. BÍLKA.

Cena 1 K 50.

STAVITELÉ CHRÁMŮ. BÁSNĚ. II. vydání.

Cena 1 K 50.

MILOŠ MARTEN. OTOKAR BŘEZINA.
(ESSAY)

Cena 1 K 50.

SYMPOSION KRÁL. VINOHRADY.

OTOKAR BŘEZINA

R U C E

Kniha básní s obrazovými přílohami FRANTIŠKA BÍLKA.

Nákladem Františka Bílka, Smíchov, Švédská ulice 10.

Cena K 16.—.

SYMPOSION - KR. VINOHRADY - VÁVROVA UL. 17 N.

JIŘÍ KARÁSEK ZE LVOVIC
KRITICKÉ STUDIE:

Ideje Zítřku K 1.—
Renaissanční touhy v umění K 2.—
Impressionisté a ironikové K 2.—
Chimaerické výpravy K 3.—
Umění jako kritika života K 3.—

K. KAMÍNEK
Dissonance (Povídky) K 1.—
J. z WOJKOWICZ
Mysteria Amoroza (Povídky) K 1:40
H. JELÍNEK
Sentimentalita mládeží K 1:20
V. DYK
Tragikomedie K 1:20
K. CH. LIŠKA
Feminissima (Román) K 2.40

E. A. POE
Dobrodružství A. G. Pyma (Román) K 2:20
Berenice a jiné povídky K 2:20
H. G. WELLS
Ostrov Doktora Moreaua (Román) K 2.—, váz. K 3.—
O. WILDE
Ballada o žaláři v Readingu K —70
JOHN RUSKIN
Král Zlaté Řeky K 1:50 váz. K 2.—

J. PELADAN
Citové zasvěcení (Román) K 3.—
B. D'AUREVILLY
Ženatý kněz (Román) K 3:60
S. MICHAELIS
Aebelö (Román) K 1:50
V. STUCKENBERG
Slunce (Povídka) K 1.—
S. SIGHELE
Co století umírá (Essaye) K 1:50
A. PROCHÁZKA
Odilon Redon (Essay) K —60

Nákladem H. Kosterky.

Knitiskárna Alberta Malife na Král. Vínohradech.